

käed, kuni sõrmeotsteni välja. Järg on jõudnud lihaste töötlemise osani. Kahtlustan, et Katrinil on vähemalt neli kätt, sest nad jõuavad korraga igale poole. Tunnen kuidas töödeldavad lihased osaleksid ise justkui võimlemistrennis. Kaela ja turja lihaseid lõõgastavad võtted ning venitused ja lõdvestused panevad mu arvuti taga istumisest kangeks jäänud kaela, turja ja õlavöötme tänulikkusest ohkama. Üllatun, et Katrini käed ei jäta ka minu selga tähelepanuta, kuigi lamen ise selili. Mingil imeväel ulatuvad need oma professionaalsete liigutustega vähemalt sabakondini. Siinkohal ma ilmselt tukastasin, mida minuga juhtub küll äärmiselt harva, et mitte öelda peaaegu üldse. Aga ilmselt tegid oma töö mõnus interjööri sumeda küünlavalguse ja maheda vaigse muusikaga ning äärmiselt lõõgastav massaaž. Ärkan Katrini õrna puudutuse peale, olen maha maganud kogu õrna kooriva näohoolduse,

“Kogu organism hakkab sünkroonselt töötama ühes bioloogilises rütmis, sisse lülitub enese jõul taastumise režiim

peamassaaži ja protseduuri lõpetava SPA-massaaži. Mind valdav emotsioon on täiesti siiras – kas tõesti on möödas vaid poolteist tundi, kuigi enesetunne vastab kolmepäevasele puhkusele? Päris keeruline on ennast argihetke tagasi tuua. Katrin annab mulle rahulikult aega. Taban end küsimas, et kas see massaaž tegijale füüsiliselt raske ei ole? „Ainult rõõm,“ kostab Katrin selle peale. Salongist välja astudes avastan end mõttes tõdemast, et Garcia massaažikoolkonna järgijatel on õigus – olles kordki seda tehnikat proovinud, ei unusta sa saanud kogemust mingil juhul ning pigem soovid seda regulaarselt uuesti kogeda. Jah, see tuleks tõepoolest kontoriinimestele kohustuslikuks muuta, kuid mitte ainult, lõõgastust vajab ju iga organism.